

Geneză

(23 decembrie 2014)

Eu plutesc omnipotent prin lumea mea recent creată
Și sunt mândru de geneză și aș face-o înc-o dată.
Beneficiez întruna de puterile de zeu,
Însă fac uz bun de ele și muncesc cu sârg mereu.
Fiți atenți ce frumusețe (și-i din prima încercare!)...
Fără falsă modestie, căci defecte nu prea are!
Soarele-i un pic cam roșu, dar rezolv eu într-o clipă
Și – admit – la vertebrate am făcut un pic risipă;
Clima e oleacă rece, dar nimic catastrofal,
Iar cu restul – n-am să mint – m-am descurcat fenomenal!
Nu-s nebun, nu-s un eu liric cu povești vânătorești
(Și, oricum, nu par eu liric când mă pun pe spus povești;
Mai degrabă par eroic și cu iz ușor dramatic
Descriind cu amănunte actul meu cel nebunatic
De-a fi prelucrat intens nimicul cel preexistent,
Transformându-l iute în acest „ceva” omniprezent).
Revenind, deci, la subiect: făcusem treabă foarte bună
Și-am fost nominalizat de zei în respectiva lună
La „Top zece lumi create” (cred că printre favorite)
Dar fui depunctat, se pare, din motive nenumite...

Zeci de mii de ani trecură, lumea mea a înflorit,
Dar de la un punct încolo parcă m-am cam plictisit,
Căci nu e deloc ușor să fii azi atotștiutor,
Să cunoști chiar totul din trecut, prezent și viitor
Și să știi că nu există chiar nimic să te surprindă,
Iar depresia zeiască-ncepe-atunci să te cuprindă...
Căci frustrări au chiar și zeii, după actul creator
(Ca depresia post-partum pentru simplul muritor)...

Cum fãpturile supreme – n-o sã neg – au un orgoliu
Peste medie, refuz sã mã întind într-un fotoliu
La consiliere pe la nu știu care cabinete
Și sã fac confesiuni cât mã holbez la un perete.
Încercai în tinerețe chiar și astfel de-opțiuni,
Renunțai deoarece de fapt toți zeii sunt nebuni:
Nebunia creatoare chiar dã bine în CV
Și ajutã la catharsis [cum exact – nu prea poți ști].
Dar mãhnirea crește-ntruna și-mi dau seama cã e greu
Sã faci față azi cu brio la problemele de zeu...
Parcã nici nu mai ajutã cã am mii de credincioși,
Chit cã mi-s așa simpatici și consider cã-s frumoși
Când fac plecãciuni la templul ce din greu l-au construit
Sã mã laude nonstop, ca sã mã știe mulțumit...
Câte n-am mai încercat eu ca sã amelioresz
Starea mea de spirit și sã pot din nou sã operez
În condiții ideale, dar nimic n-avu succes:
Tot același am rãmas, un zeu ursuz învins de stres.
Prin urmare, n-am avut de-ales și-atunci m-am prezentat
La un psiholog mai bun, expert familiarizat
Cu problemele de care dau fãpturile divine
(Și, oricum, a fost flatat sã mã trateze chiar pe mine);
Deci ajuns la cabinet, mã pun sã-i spun ce am în minte
(N-are rost sã vã repet, v-am povestit mai înainte);
Dupã ce, tăcut și grav, necazul mi l-a ascultat,
Și-a dres vocea tacticos și mi-a dat urmãtorul sfat:
–*Trauma dumneavoastrã, iatã, e cã vã cam plictisiți;*
Mai luați o datã lumea, poate-o îmbunãtãțiți!
Iritat de sfatul ăsta, întrebarea mea-i directã:
–*Cum s-o îmbunãtãțesc când ea-i din naștere perfectã?*
Pus pe gânduri, psihologul tace, totuși, cu folos,
Cãci tăcerea i-o-nterupe un rãspuns ingenios:
–*Faceți o analogie: lumea asta-i un produs,*

Însă-i varianta standard... Faceți varianta „plus”!

Chiar de e deja perfectă, n-ar fi munca în zadar,

Niciodată, cred, nu strică un pachet suplimentar!

–Evrice! – am exclamat, iar psihologul tresări –

Pentru astfel de soluții am promis că te-oi plăti!

Cam de multă vreme vrusem eu oricum să mă pornesc

Să aplic o procedură nouă: lumea s-o termesc;

Dar cum lumea e cam mare s-o termesc direct pe toată,

M-am decis să o termesc treptat, bucată cu bucată.

Și-uite-așa termind în stânga și în dreapta tot termind,

Procedeul de termire eu îndată îl deprind,

Toate regnurile-ncerc acum pe rând să le termesc,

Rezultatele, în schimb, deloc nu mă prea mulțumesc...

Cu orgoliul călcat în chip complet chinuitor,

Fac o ultimă-ncercare de-a termi convingător

Și decid eu să termesc întâia găză-n drum ivită...

Procedura-i un succes, căci bine-i stă când e... termită.